

RUZIE MET DE ROBOTSTOFZUIGER

Handleiding voor ouder worden in een
wereld die steeds slimmer wordt

Vormgeving: Coco Bookmedia B.V.
Omslagontwerp: Erik Zwierenberg
Illustraties: Nano Banana / AI-gegenereerd

ISBN 978-90-83692-50-0
ISBN 978-90-83692-51-7 (e-boek)

NUR 748 / 370 / 372

© 2026 Erik Zwierenberg en Bell Rock vof, Laag-Soeren
Alle rechten voorbehouden

Eerste druk 2026

WWW.RUZIEMETDEROBOTSTOFZUIGER.NL

Disclaimer

Bij de totstandkoming van deze uitgave is de grootst mogelijke zorgvuldigheid betracht. Desalniettemin kan de uitgever geen verantwoordelijkheid nemen of aansprakelijk worden gesteld voor mogelijk verkeerde informatie.

INHOUDSOPGAVE

PROLOGO: DE INVASIE VAN DE GLIMMENDE SCHIJF	7
DEEL 1: DE TOEKOMST KLOPT AAN	10
1 Je belangrijkste Zakenpartner	12
2 Langer Leven met een derde Auto	15
3 Koop geen groene Bananen meer	19
4 De Zin van het Leven is een PVC-buis	23
5 De Kunst van het Niet-Kiezen	26
6 De Dictator van de Theelepels	29
7 Het Scheermes van de Senior	32
<i>Checklist 1: De Erik 8.0 strategische Mindset</i>	34
DEEL 2: HET SLIMME HUIS EN DE DOMME BEWONER	36
8 Promotie naar de slimme Bezemkast	38
9 De gele Map	41
<i>Kantlijn van Antje – De gele Map</i>	45
10 De Audit van de Aftakeling	46
11 De Mount Everest in de Gang	50
12 Klussen voor de Ondergang	53
13 De Acht Geboden van de Oude Dag	56

14 De iPhone als Looprek	60
15 De Digitale Ophaalbrug	64
16 Het Wachtwoord van Opa	69
17 Het Museum in de Meterkast	73
18 Operatiekamer Keuken	76
19 De slimme Luidspreker	79
20 Een Huisdier aan de Lader	83
21 De Polsbeul	87
22 De Schaamte aan een Touwtje	93
<i>Kantlijn van Antje – Het Touwtje</i>	97
23 Live vanuit de Kruipruimte	98
24 De Wet van de Krassende Grammofoonplaat	101
25 De Xbox op Recept	105
26 De Toekomst ruikt naar PVC-lijm	108
<i>Checklist 2: De slimme Burcht Beveiliging</i>	112
DEEL 3: DE ANALOGE HELD IN EEN DIGITALE WOESTIJN	114
27 De Dronkemansbril	116
28 De Zit-en-Sta-Symfonie	120
29 De Kakofonie van de Verjaardag	123
<i>Kantlijn van Antje – De Verjaardag</i>	127
30 Leve de Zeurpiet	128
31 De harde Schijf is vol	131
32 Het Spreekuur van Dr. Internet	134
<i>Checklist 3: Systeem Check van een analoge Held</i>	137

DEEL 4: DE LAATSTE UPDATE	138
33 De DigiD-Dokter	140
34 De Koude Oorlog op de Bank	144
35 De Onzichtbare Bank van de Menselijkheid	146
36 Safari in de Supermarkt	149
37 De Stilte van de Bloempot	153
38 Het Nook-Nook Principe	157
<i>Kantlijn van Nora</i>	161
39 Facebook versus de Soeppan	163
40 De Feestdagen WhatsApp	166
41 Opa op dubbele Snelheid	170
42 Antje – Het hele Verhaal	173
43 De Handleiding die niet bestaat	176
44 De laatste Update	180
<i>Checklist 4: De Nook-Nook Connectiviteit</i>	185
De Erik Zwierenberg Woordenlijst	187
Dankwoord: De mensen achter de schermen	190
Verantwoording en brongebruik	192

PROLOOG

DE INVASIE VAN DE GLIMMENDE SCHIJF

Mijn ondergang kwam niet met een apocalyptische knal, maar met een plof op de deurmat: een pakket gehuld in glanzend karton, een Trojaans paard met de ronkende belofte: *Voor een Slimmer Thuis!* Terwijl ik het piepschuim hoorde kraken, kreeg ik een beklemmend gevoel op mijn borst, het gevoel van een software-update die niet meer te annuleren is.

In de doos glom een zwarte schijf: een robotstofzuiger genaamd *Thebe*. Wat is dat voor een vliegende schotel?' vroeg Antje, haar stem droog als een ongesmeerd scharnier en even onverstoorbaar als de zwaartekracht. 'Dit', zei ik, terwijl ik het apparaat omhoogtilde als een relikwie van een religie waar ik zelf de blauwdrukken voor had getekend, 'is de definitieve overwinning van de bit op de stofmijt. De technologische emancipatie van ons vloerkleed'.

Ik heb netwerken ontworpen die continenten verbonden; ik was de architect van de digitale snelweg. En nu lag ik op mijn knieën in een gevecht op leven en dood met een QR-code die weigerde het bestaan van *Thebe* te erkennen. De strijd om de regie vindt

niet plaats in de cliëntenraad of de politiek: hij vindt plaats achter de (digitale) voordeur van het dagelijks leven.

Thebe bleek geen hulpje, maar de voorhoede van een wereld die besloten heeft dat mijn analoge hartslag een softwarefout is die geoptimaliseerd moet worden. Terwijl mijn dochter Nora binnenstormde op dubbele snelheid en mijn onmacht wegzwaaide met drie achteloze swipes, waarna *Thebe* werkte, besepte ik de rauwe waarheid: we worden niet ouder, we worden ‘afgewaardeerd’. Onze hardware hapert, terwijl de wereld om ons heen een software-update eist waar onze ziel niet op geprogrammeerd is.

Wat u gaat lezen is een verslag uit de loopgraven van de ouderdom. Een handleiding voor de Analoge Held die weigert zijn gezond verstand in te ruilen voor een AI-abonnement. Want op de dag dat de wifi uitvalt, moet de bewoner nog steeds het licht aan kunnen krijgen.

Maar vóórdat ik de strijd aanga, moet ik eerst kennismaken met mijn tegenstander. Of beter gezegd: met mijn zakenpartner *Erik 8.0*. Deze tachtigjarige man wacht niet beleefd tot ik klaar ben. Hij staat al aan de voordeur. Met zijn hand op de bel. En hij heeft de sleutel al.

DEEL 1

DE TOEKOMST KLOPT AAN

Ouder worden begint niet bij de eerste wankle stap op een trap, maar in je hoofd. Dit deel gaat over de software, niet de hardware. De schaarste van tijd, de kracht van sociale verbinding en het besef dat pragmatisme en eenvoud je beste bondgenoten zijn als de garantieperiode verloopt. Je wordt ongemerkt de helpdesk van je toekomstige ik.

DE GLIMMENDE SCHIJF

DE QR-CODE BARRIÈRE

ZAKENPARTNERS

ONZICHTBAAR VOOR DE SENSOR

SOCIALE BANDBREEDTE

DE PVC-TOVERSTAF

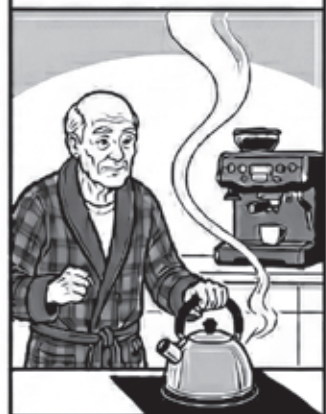
DE DICTATUUR VAN DE LEPEL

GEEN GROENE BANANEN

DE FLUITKETEL-OVERWINNING

1

JE BELANGRIJKSTE ZAKENPARTNER

WAAROM JE NU AL VRIENDEN MOET
WORDEN MET JE TACHTIGJARIGE ZELF.

Je allereerste functioneringsgesprek duurde nog geen zestig seconden. Je deed je ogen open, brulde de longen uit je lijf en een witgejaste projectmanager gaf je direct punten op de Apgar-test. Kleur: roze. Hartslag: boven de honderd. Ademhaling: luidruchtig. Spierspanning en reflexen op orde. Tien punten. De lancering van je startup was geslaagd en de wereld lag aan je voeten.

De dertig jaar daarna leefde je in de veronderstelling dat de bomen tot in de hemel groeiden. Je lijf was een onverwoestbare machine die draaide op bier en shoarma. Dit was de Bull Market van je bestaan; de koersen gingen alleen maar omhoog en onderhoud was iets voor mensen met een beige jas en een pillendoos. Maar ergens rond de veertig keldert de grafiek. Onverbiddeijk. De garantieperiode van je hard- en software verloopt. De handleiding is zoek en de helpdesk is permanent gesloten. Je nek kraakt bij het opstaan, de letters in de krant trekken zich terug in een onleesbare mist en de trap naar de slaapkamer lijkt langzaam te veranderen in de Mount Everest. Alles piept. Erger nog: je lijf begint geluiden te maken waar geen diagnose-code voor bestaat. Mijn rechterknie klinkt als een roestig tuinhek en mijn geest is de enige app die ik niet kan updaten.

De Uptime – de tijd dat alles nog soepel draait – wordt minder, de hersteltijd na een avondje doorhalen wordt langer dan een gemiddelde verbouwing en de foutmeldingen stapelen zich op. Ik herken de symptomen. Ik heb dertig jaar lang systemen ontworpen die dit soort verval signaleren: een rood lampje hier, een alarmbel daar. Niemand vertelde me dat ik zelf de server zou worden die piept.

Vorige maand stond ik in mijn ochtendjas – de flanelen, niet de nette – te onderhandelen met een thermostaat die besloten had dat achttien graden het nieuwe eenentwintig was. Met de waardigheid van een staatshoofd die nucleaire codes invoert, drukte ik op reset. De thermostaat knipperde. Eén keer. Minachtend. En ging door met achttien graden. De meesten van ons reageren hierop door de andere kant op te kijken. Of door een te dure racefiets te kopen. Ik niet. Niet meer. Zie je leven vanaf nu als een fusie met een zeer veeleisende zakenpartner: je Toekomstige Ik, oftewel *Erik 8.0*.

Hij is tachtig, stram en volledig afhankelijk van de investeringen die jij vandaag doet. Terwijl mijn kleinkinderen Alex en Bo door de kamer razen, Bo swipet sneller door mijn iPad dan ik door de krant blader, besef ik dat ik voor die oude versie van mezelf aan de slag moet. Als ik nu weiger te begrijpen hoe de *Digitale Ophaalbrug* van de voordeur werkt, veroordeel ik *Erik 8.0* tot een sociaal isolement waar geen rollator tegenop kan.

Antje ziet me hoofdschuddend staren naar de data op mijn smartwatch. ‘Je kunt die hartslaggrafieken wel blijven analyseren als een beursanalist, maar de tachtigjarige versie van jezelf heeft meer aan een wandeling naar de bakker dan aan een excelsheet vol hartslagen.’ Ze zwijgt even. ‘En je wéét dat Erik. Je hebt het

zelf ontworpen, dat soort onzin.' Ze heeft gelijk, zoals vaker dan me lief is. Ik voel mijn kaakspieren aanspannen. Niet omdat ze gelijk heeft, maar omdat ze in twee zinnen samenvat waar ik drie PowerPoint-presentaties voor nodig heb. Antje is het soort vrouw dat een heel IT-congres overbodig maakt door simpelweg te zeggen: 'Ga eens naar buiten.' Dát is het ergste: ik wéét hoe het werkt.

Ik heb de handleidingen geschreven voor systemen die ouderen moesten helpen. Ik wist alleen niet dat ik zelf de doelgroep zou worden. Ouder worden is het meest ondankbare managementproject dat er bestaat: je moet investeren in een klant die je nog niet kent, voor een deadline die niemand je vertelt. Je moet het dak repareren als de zon schijnt, niet als *Erik 8.0* straks met zijn haperende *Exoskelet* in de regen staat.

Soms voel ik een koude rilling die niets met de thermostaat te maken heeft. Het overvalt me 's nachts als ik naar de wc loop en het licht niet aangaat, omdat de bewegingssensor me niet herkent. Dan sta ik in het donker in mijn eigen gang. Een indringer in een huis dat ik zelf heb bedraad.

Maar de regie over je houdbaarheidsdatum? Die wordt bepaald op de meest onwaarschijnlijke plek. Op de oprit. Waar een derde auto blijkbaar het geheim is van een lang leven.